

Η ΚΛΗΣΗ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ (Ματθ. 4, 18-23)

† ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή ομιλίας στη Φιλιπιάδα, στις 20/6/1993)

1. Ποιός έχασε κοντά στο Χριστό;

Ακούσαμε στο Ευαγγέλιο μια απλή διήγηση, η οποία όμως έχει ένα πολύ μεγάλο νόημα. Ο Χριστός κάλεσε τους πρώτους μαθητές του. Ποιός τους φώναξε; Απάντηση: «Ο Θεός των Πατέρων ημών». Εκείνος που δημιούργησε τον κόσμο. Ο Σωτήρας του κόσμου. Ο Κύριος και Παντοκράτορας. Φαινόταν βέβαια απλός άνθρωπος. Είχε το δικαίωμα ο καθένας να Τον πει ό,τι θέλει.

Αλλά ήταν ο Θεός της δόξης!

Τους είπε: «Ελάτε κοντά μου». Και πήγαν. Πώς πήγαν;

Για να Τον ακολουθήσουν, άφησαν τον πατέρα τους και τη μητέρα τους. Ο απόστολος Πέτρος άφησε και τη γυναίκα του. Άφησαν την περιουσία τους. Και εκείνη τη μικρή διασκέδαση που μπορούσε να έχει ο καθένας τους. Όλα τα αγαθά τους άφησαν! Και πήγαν κοντά στο Χριστό.

Ερώτημα: Έχασαν; Κατά την άποψη του κόσμου τα έχασαν όλα.

Όμως στην πραγματικότητα έχασαν; Όχι. Κέρδισαν την αιώνιο ζωή. Κέρδισαν κάτι που δε μπορεί να το φαντασθή νους ανθρώπου.

Κάποια φορά που μίλησε ο Χριστός στους μαθητές Του για τα αγαθά της Βασιλείας Του, ο απόστολος Πέτρος του είπε:

-Κύριε, εμείς, για τη Βασιλεία Σου και για Σένα τα αφήσαμε όλα. Τι θα κερδίσουμε; Τι ωφέλεια θα έχουμε;

Του απάντησε ο Χριστός:

-Όποιος άφησε πατέρα ή μητέρα ή αδελφούς ή αδελφές ή τέκνα ή αγρούς ή σπίτια ή οτιδήποτε άλλο για μένα και για τη Βασιλεία μου «εκατονταπλασίονα λήψεται και ζώην αιώνιον κληρονομήσει».

Εσείς, λέει, ειδικά οι δώδεκα, που τα αφήσατε όλα, τότε που κανείς δε το ήξερε και δεν ήθελε να το καταλάβει ότι εγώ είμαι ο Σωτήρας του κόσμου και με ακολουθήσατε και γίνατε -και θα γίνετε- οι πρώτοι κήρυκες του αγίου Ευαγγελίου, όταν θα έρθει η παλιγγενεσία, όταν θα γίνει η ανάσταση των νεκρών, θα καθίσετε σε δώδεκα θρόνους και θα κρίνετε το κόσμο όλο.

Μπορούσατε να φαντασθείτε ποτέ ότι ο Χριστός θα εμπιστευθεί το έργο Του, να κρίνει τον κόσμο, σε εκείνους που έδωσε το δικαίωμα να καλέσουν τον κόσμο σε μετάνοια και σωτηρία. Δηλαδή, θα δούμε την ημέρα της Δευτέρας Παρουσίας τους δώδεκα αποστόλους να κάθονται σε θρόνους για να μας δικάσουν και μένα και σας. Λέγοντας ο Χριστός «τις δώδεκα φυλές του Ισραήλ», εννοεί όλους τους ανθρώπους από καταβολής κόσμου, από τον Αδάμ μέχρι την ημέρα της Δευτέρας Παρουσίας. Και θα καταλάβουμε εκείνη την ημέρα ότι κρέμεται η τύχη μας από τη γνώμη τους. Μπορείτε να φαντασθείτε μεγαλύτερο μεγαλείο για άνθρωπο;

2. Οι πιο παράξενοι εισαγγελείς

Εμείς καμαρώνουμε κάποιον που κάθεται σε μεγάλη καρέκλα. Και πάμε παρακαλώντας, να του γυρέψουμε κανένα ρουσφετάκι μουτζώνοντάς τον και βρίζοντάς τον μέσα μας. Αλλά τους αγίους αποστόλους, δεν θα έχει κανείς δικαίωμα την ώρα της δευτέρας Παρουσίας ούτε να τους μουτζώσει, ούτε να τους βρίσει. Γιατί; Γιατί μόνο θαυμασμό αξίζουν οι άνθρωποι αυτοί. Δεν υπήρξαν ποτέ τους οι κατεργαράιοι του κόσμου. Ήταν οι άνθρωποι που τα θυσίασαν όλα για το Θεό και για τους ανθρώπους.

Έλεγε ο άγιος και πανεύφημος απόστολος Παύλος. «Κάθε ημέρα όταν κάνω την προσευχή μου, καταριέμαι τον εαυτό μου και παρακαλώ το Θεό να στείλει εμένα στην κόλαση, αλλά να ελεήσει το λαό Του και να τον καλέσει σε μετάνοια, σε σωτηρία». Ποιός έχει δικαίωμα να τον μουντζώσει και να τον υβρίσει αυτόν τον άνθρωπο;

Ο χειρότερος αμαρτωλός, που δεν θα αξιωθεί ελέους εκείνη την ημέρα, πώς θα τον δει τον απόστολο Παύλο και τους άλλους αποστόλους, που είχαν τέτοια καρδιά, τέτοια αγάπη, τέτοια φιλανθρωπία, τέτοια διάθεση; Πώς θα τους δούμε;

Κάθε άνθρωπος που εκείνη την ημέρα δε θα αξιωθή ελέους, θα ξέρει ότι είναι 100% ανάξιος και αναπολόγητος γιατί θα δικάσουν οι πιο εύσπλαγχοι και στοργικοί άνθρωποι του κόσμου. Ο Πέτρος και ο Παύλος και οι άλλοι άγιοι πανεύφημοι Απόστολοι. Όπως μας λένε οι διηγήσεις των αγίων Πατέρων, στο

τέλος, αφού δικάσουν όσα νομίζουν ότι μπορούν να δικάσουν, θα πέσουν γονατιστοί μαζί με την Παναγία στα πόδια του Χριστού και θα Τον καθικετεύουν να ελεήσει και όλους τους άλλους ανθρώπους ανεξάρτητα από τις αμαρτίες τους.

Όταν πήγαν κοντά στο Χριστό οι άγιοι πανεύφημοι απόστολοι δεν είχαν φυσικά αυτή την αγάπη. Αλλά κοντά στο Χριστό η καρδιά τού ανθρώπου πλαταίνει, μεγαλώνει και χωράει τα πάντα. Ο άνθρωπος γίνεται ένα απέραντο δοχείο αγάπης, καλωσύνης, στοργής, θυσίας και ταπεινώσεως.

Εκείνοι κλήθηκαν, ανταποκρίθηκαν στην κλήση του Θεού και έλαβαν τον μισθόν τους. Δεν κάλεσε όμως ο Θεός μόνο εκείνους. Λέγει η Καινή Διαθήκη, στον καθένα μας ο Θεός απέστειλε μία κλήση.

Μας κάλεσε, και είμαστε πιστοί. Και πιστεύουμε στο όνομα Του.

Μας κάλεσε, και δεχθήκαμε το βάπτισμα.

Πώς μας κάλεσε; Με το τρόπο που Εκείνος ξέρει, για τον καθένα μας. Μόνο μας κάλεσε; Και μας καλεί. Κάθε ημέρα μας καλεί. Και κάθε ημέρα μας ξυπνάει.

Ερώτημα. Εσύ αδελφέ μου, ακούς την κλήση του Θεού που σου λέει: «Γιατί πορεύεσαι «στραβά» σαν τον κάβουρα; Βάδισε σωστά. Ακολουθεί το δρόμο μου. Βαπτίστηκες στο όνομά μου. Σε κάλεσα. Πού σε κάλεσα; Στην Εκκλησία. Στη μετάληψη του Σώματος και του Αίματός μου. Στη Βασιλεία μου την επουράνιο. Περπάτα «αξίως της κλήσεως» που έλαβες. Κάνε έργα χρηστά. Καθάρισε λίγο την καρδιά σου από τα πάθη. Ακούμε την προτροπή του Χριστού, μέσα στη καρδιά μας. Σαρακοστή είναι τώρα. Τουλάχιστον τις Σαρακοστές, ακόμα και οι αμελείς χριστιανοί κοινωνούν, οι καλοί κοινωνούν πολλές φορές. Αλλά έστω και οι μεσοβέζικοι, οι αμελείς χριστιανοί, φιλοτιμούνται τις σαρακοστές να κοινωνήσουν. Άντε λοιπόν, εξομολογήσου να κοινωνήσεις και εσύ. Κλήση του Θεού είναι. Τι την κάνεις; Πώς την ακούς; Σου λέει: «φιλοτιμήσου να κάνεις κάτι περισσότερο για τη δόξα του Θεού».

3. Γιατί δουλεύεις τσάμπα;

Ήταν ένα μεγάλος αυτοκράτορας στη Γερμανία. Έκανε πολέμους πολλούς. Τον έτρεμε η Ευρώπη. Και είχε πρωθυπουργό ένα άνθρωπο που λεγόταν «σιδερένιος και ατσαλένιος». Τον έτρεμε η Ευρώπη ολόκληρη. Ο πρωθυπουργός ήταν ο Όρεν Μπίσμαρ. Κάποια φορά πέθανε. Και παρεκάλεσε να

γραφούν πάνω στο τάφο του τα λόγια, περιεχόμενο της καρδιάς του. «Ενθάδε κείται ο Όρεν Μπίσμαρ, πιστός δούλος του κυρίου του, του αυτοκράτορα της Γερμανίας Γουλιέλμου Α'». Σχόλιο δικό μας: Πάρε τώρα πρωθυπουργέ, μισθό από το κύριό σου τον αυτοκράτορα της Γερμανίας! «Ουκ αν λάβεις παρά του μη έχοντος». Τι να σου δώσει; Ίσως είναι σε χειρότερη θέση ο ίδιος.

Στηρίζεις αδελφέ, την ελπίδα σου στον εαυτό σου ή σε κάποιο άλλον άνθρωπο; Θα έρθει η ώρα να πεθάνεις. Υπηρέτησες ανθρώπινους σκοπούς και ανθρώπους; Έκανες συγκαταβάσεις και συμβιβασμούς; Αμαρτίες; Για χάρη ανθρώπων. Του οποιουδήποτε ανθρώπου είτε ήταν ξένος είτε ήταν το παιδί σου;

Τι περιμένεις να πάρεις; Έγινες πιστός δούλος του κυρίου σου. Μηδέν από μηδέν μηδέν.

Ένας άλλος πέθαινε. Και την ώρα που πέθαινε είπε: «Πώς πάνε οι υποθέσεις μου;»

Δεν θυμήθηκε τη ψυχή του. Τις υποθέσεις του θυμόταν.

Τι να του κάνει αυτό του ανθρώπου;

Τι έλεος να του δείξει ο Θεός εκείνη την ημέρα; Ούτε τη στιγμή που ξεψυχούσε και ήταν σωματικά ανύπαρκτος, ράκος, μηδέν, δε θυμήθηκε ψυχή και Θεό. Πώς θα πάει κοντά στο Θεό;

4. Στερνή μου γνώση

Ένας «μεγάλος» είχε κατακτήσει και ήταν αφεντικό του μισού κόσμου στην εποχή του. Ο βασιλιάς της Ισπανίας Φίλιππος ο Β'. Όταν πέθαινε κατάλαβε το λάθος του και είπε:

-Θεέ μου, Θεέ μου, να μην ήμουν βασιλιάς και κοσμοκράτορας. Να είχα το μυαλό, τουλάχιστον να ήμουν δόκιμος. Όχι καλόγηρος. Δόκιμος απλός να είχα γίνει, να θυμόμουνα και εγώ ότι πρέπει να αγωνιστώ για την ψυχή μου. Τι θάρρος που θα είχα αυτή τη στιγμή ενώπιόν Σου; Και τι κέρδος και τι ωφέλεια!

Πόσο πρέπει να διερωτώμαστε και να λέμε: «Ω, Θεέ μου, να είχα κάνει κάτι περισσότερο στο κόσμο για τον εαυτό μου, για τη ψυχή μου, για να ανταποκριθώ στη κλήση που μου έκανες να κερδίσω, να κληρονομήσω την αιώνια ζωή και Βασιλεία Σου».

Οι απόστολοι ονομάζονται στη γλώσσα της Εκκλησίας θεόσοφοι και πάνσοφοι. Μερικοί ήταν αγράμματοι. Αλλά ονομάζονται θεόσοφοι και πάνσοφοι γιατί εσοφίσθηκαν και έγιναν σοφοί, πάνσοφοι από το Θεό επειδή κατάλαβαν τι αξία έχει η Βασιλεία του Θεού. Αυτή είναι η αληθινή σοφία. Όταν σ' αυτό το θέμα ο άνθρωπος σφάλει, όλες οι άλλες εξυπνάδες, είναι βλακείες. Και τελικά γίνονται εγκλήματα εις βάρος μας, εναντίον του εαυτού μας. Αληθινή σοφία είναι να αγωνιστεί ο άνθρωπος να κερδίσει αληθινά.

Δεν είναι έξυπνος ο άνθρωπος που ξέρει και παίζει, αλλά στο τέλος χάνει όλη τη περιουσία στο παιχνίδι. Δεν είναι έξυπνος επειδή είχε την εξυπνάδα και έκανε μεγάλη την περιουσία του για μια στιγμή σ' ένα παιχνίδι, αλλά την έχασε όλη σ' ένα άλλο. Είναι ανόητος. Έτσι λοιπόν όποιος και να 'ναι, ό,τι εξυπνάδα και αν αναπτύξει σ' αυτό τον κόσμο, αν αποδειχθεί ανόητος στο ζήτημα της αιώνιας τύχης του, δεν είναι έξυπνος, ούτε σοφός, ούτε συνετός.

Ας παρακαλέσουμε τον Κύριο να μας δώσει φωτισμό και σοφία να ακολουθήσουμε το δρόμο στον οποίο μας κάλεσε και να γίνουμε κληρονόμοι της Βασιλείας Του. Αμήν.-